

dette Sted til vort Sommerophold, var der ingensomhelst Anledning for mig til at tage ogsaa Deres Vaner og Tilbøjeligheder i Betragtning. Jeg vidste jo nemlig sletikke, . . . ja, jeg kunde end ikke ane, at De for Alvor tænkte paa at gøre min Søster Selskab herude. De vil maaske ogsaa erindre, at jeg, da De fortalte mig, at De havde faaet „denne Flyve-Ide“ — som De selv udtrykte Dem — absolut fraraadede Dem at . . .“

„Ja, De fraraader jo altid!“ afbrød hun ham med slet dulgt Utaalmodighed og vendte sig mod de andre. „Ikke sandt, Pastor Petersen? Dersom Hr. Hansted fik Lov at raade for Verdensordenen, saa gik vi saamænd endnu allesammen omkring med vore Mælketænder. Troer De ikke?“

Pateren truede ad hende med Fingeren.

„Hvor De er slem, Frøken!“ sagde han med en Hovedrysten, idet han straks igen indtog sin forrige Stilling med Hænderne samlede foran Brystet, saaledes som de hellige Mænd paa gamle Kirkemalerier. Men over hans sorte, præstelige Dragt dansede et lystigt Mylr af smaa, gyldne Solpletter; og om hans store, æselsgraa Hoved lagde Æbletræets Grene ligesom en druebladet Skyggekrans, der underfundigt fremhævede hans Lighed med en skalkagtig Satyr. der er graanet i Bacchi Tjeneste.

„Jeg maa i det hele advare Dem imod Frk. Tønnesen,“ sagde han til Emanuel. „Frøkenen bagtaler Dem paa det styggeste. Nu har jeg gaaet her og glædet mig til Deres Ankomst, blandt andet for at faa et Parti Kegler med Dem engang imellem . . . en Kegelbane er nemlig det eneste Forlystelsesetablisement, jeg hidtil har kunnet opdage her i Ostende. Men paa Vejen herhen idag søger Frk. Tønnesen at indbilde mig, at De ikke spiller Kegler, ja at De endog skal være aldeles utilbøjelig til at dyrke en saa ædel Idræt.“

„Frk. Tønnesen har virkelig denne Gang haft Ret.“